

УКРАЇНА БАГАТА, АЛЕ ЗАНЕДБАНА. ДОПОМОЖІТЬ ЇЇ СТАТИ НА ВЛАСНІ НОГИ. ПЕРЕШЛІТЬ ВАШУ ДИВІДЕНДУ І ПОЖЕРТВУ НА ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Загальні збори пластової станиці в Нью Йорку

У п'ятницю, 7-го червня, у пластовій станиці Нью Йорку відбулися 43-ті Загальні збори станиці. Збори відкрито молитвою і пластовим гімном, після чого вибрано президента (пл. сен. Христіна Навроцька) і писаря (пл. сен. Леся Юзенів).

До Президії також ввійшла голова Крайової Пластової Старшини пл. сен. Ольга Кузьмич, яка повідомила присутніх про смерть відомого і заслуженого члена куруна „Червона Калина“ пл. сен. Ярослава Бойдука і закликала всіх взяти участь у похоронних відправах у пластових одностроях. Пам'ять покійного присутні відзначили однострою мовчанням.

Станичний поінформовав присутніх, що номінаційна комісія працювала перед загальними зборами для підшукування кандидатів до нової станичної старшини. Багато підтримки в цьому комісії мала від пл. сен. Ірини Куровицької, голови Станичної Ради, яка разом зі ст. пл. Галею Кузишином старалася підшукати новий провід. На Загальних зборах Номінаційну комісію доповнено двома членами — пл. сен. В. Вишневський і пл. сен. Юрій Савицький. Після цього прочитано протокол з останніх Загальних зборів, який присутні схвалили.

У своєму кінцевому звіті станичний пл. сен. Олександр П'ясецький подякував всім членам станичної старшини за співпрацю, голову Осередкової Праці УПС, а також курунів УПС „Верховинки“ за підтримку і поміч у веденні праці станиці. Він також висловив признання виховникам станиці, які з посвяттю виконували свої обов'язки. Юнацтво станиці було першона-

ми на Орликівці і Святих Весах цього року, а пл. вірлиця Адриана Качарай здобула ступінь гетьманської вірлиці, пл. скомб Марко Брикович став гетьманським скомбом. Ці високі ступені вони здобули за їхню вірність поставі і праці в станиці. Станичний згадав, що недавно станиця дістала лист від учительки зі Львова, учні якої віддали станицю в Нью Йорку. В своєму листі вона дякує за приємну і теплу зустріч з юнацтвом нашої станиці.

Голова Станичної Ради пл. сен. Ірина Куровицька звітувала про перевірку діловодства станичної старшини, яку вона перевела разом зі ст.пл. Аскольдом Хемичем та пл. сен. Ярославом Обершином. Звіти всіх діловодів були поміщені у „Станичних Вістях“, які присутні могли дістати при вході на збори. Вона запропонувала присутнім ухвалити уступачий станичний старшині абсолюторію з признанням, на що присутні погодилися.

Від Номінаційної комісії звітувала ст. пл. Галя Кузишин, яка представила при сутнім кандидатів на нову станичну старшину. Після цього відбулося голосування і вибрано станичний провід. Станичною вибрано пл. сен. Ніну Самокіш (через відсутність на загальних зборах дала свою згоду пізніше), І-им заступником — пл. сен. Лесю Юзенів, ІІ-им заступником — пл. сен. Оксану Кузишин, ІІІ-ім заступником — ст. пл. Марду Гойдиш.

До Станичної Ради ввійшли пл. сен. Ірина Куровицька — голова, пл. сен. Ярослав Обершин і ст. пл. Аскольд Хемич — члени. Загальні збори закрили відпіванням гімну закарпатських пластунов.

О. Кузишин

Міти і дійсність

(Закінчення зі стор. 2)

Минуло півстоліття, а реальна кількість загинулих з якоюсь незрозумілою осатанілістю приховується від народів Советського Союзу.

Немає ні даних, а маємо на увазі остаточно перевірених, немає і єдиної, науково обґрунтованої методики підрахунків. Про це одверто заговорили провідні воєнні історики.

Отже, що подавали у своїх промовях Сталін, Молотов, Хрущов, Брежнев та всі інші діяти з найвищих і нижчих ешалонів „нової класи“ московсько-комуністичної імперії, було зфальсифіковане.

Можна тільки вітати таких авторів, як Дмитро Табачник, який у своїй статті „Ціна перемоги“ — (Велика Вітчизняна — знана і незнама), опублікованої журналом „Наука і суспільство“, травень 1990р.

Він подає ось такі підсумкові думки: „Щоб не дістати звинувачень в упередженості, в очорителстві, прощитую двох серйозних московських вчених — істориків війни. Доктор історичних наук, професор М. Корсанов: „Війна обійшлася нам разом з непрямыми втратами у 46 мільйонів чоловік“, кандидат історичних наук, відомий військовий архівіст Ю. Геллер: „Загальна кількість наших втрат (армії та мирного населення) — понад 46 мільйонів. Тобто ми втратили чверть населення країни. 3 мільйонів — 22 мільйони солдатів, або майже 12 відс. усього населення“.

В 1940 році населення СРСР становило 194,1 мільйони чоловік. Щодо України, то її населення у 1940 році, згідно з тодішніми офіційними статистичними даними, становило 41,3 мільйона чоловік.

Московським вченим вдалося вийти між люди з страшною правдою, а от на Україні ніхто й не дочекається. Та коли взяти не мітні цифри — 7 мільйонів, які навіть довжелезівські „оптимістичні неточності“ 13 мільйонів, а наблизити до правди — 16 мільйонів, то відсотково Україна таки більше ніж інші народи московської тюрми народів втратила свого населення під час найстрашнішої війни 1941-1945 років.

Перемогу здобуто досконалим ще незбагненою страшною ціною. А її мусимо збагнути і зробити висновок на майбутнє. На це вже прийшов і час і пора!

Станиці Братства кол. Вояків 1-ої Української Дивізії УНА у Філадельфії і Лігайтоні, Па.

впаштовують святочне відзначення

47-ої РІЧНИЦІ БОЇВ ПІД БРОДАМИ

в неділю, 28-го липня 1991 року на Оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Па.

Год. 11-та рано — Служба Божа в наміренні українського народу і Панахида за полеглих.

Год. 1-ша по пол. — Зустріч кол. вояків 1-ої УД УНА з громадянством.

ДО ЧИСЛЕННОЇ УЧАСТІ ШИРО ЗАПРОШУЄМО КОМБАНТІВСЬКІ ТА МОЛОДІЖНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО.

УПРАВИ СТАНИЦЬ

Градуація і закінчення курсів українознавства в Етобіко

У „Рідній Школі“ ім. Т. Шевченка в Етобіко, Канада, вийшло вже в традицію щороку урочисто відзначати градуантів, які успішно закінчили курси українознавства. В цьому році було їх шестеро. Іспитова комісія під проводом директора курсів українознавства В. Дідюка в складі о. крилошанин Б. Остапович, Сестри Богданни, ЧСВВ, М. Петренко і М. Кравців-Барабаш провели іспити, після чого свідомство здібностей одержали Клавдія Бабій, Надя Балаюра, Тарас Балаюра, Надя Клебаш, Богдан Мукан і Роман Стасік.

Матуранти курсів українознавства школи ім. Т. Шевченка в Етобіко (сидять, зліва): Ярослава Балаюра, голова Батьківського Комітету, М. Кравців-Барабаш, о. крилошанин Б. Остапович, В. Дідюк, директор, Сестра Богданна, ЧСВВ, М. Петренко, учители; (стоять, зліва) градуанти: Р. Стасік, К. Бабій, Т. Балаюра, Н. Клебаш, Б. Мукан, Н. Балаюра.

Щогорічний прощальний вечір, який гарно приготував Батьківський комітет, мав децю інший характер, ніж попередній, тому що Шкільна Рада КУК в Торонто влаштувала спільний градуаційний бенкет і бал всіх випускників шкіл Торонто. Учні, їхні батьки, знайомі та приятелі зійшлися чисельно в суботу, 1-го червня, в Українському Домі ім. Т. Шевченка, щоб зложити випускникам щирі привітання та побажати їм всього найкращого. Програму вечора відкрила коротким змістовним словом голова Батьківського комітету Ярослава Балаюра.

Молитву провела Сестра Богданна, ЧСВВ, а програмою проводив директор В. Дідюк. Привітавши учасників, директор розказав про успіхи матурантів, побажав їм всього найкращого у їхньому далішому житті, підкресливши, щоб не забували ані одного слова, ані однієї теми, які вивчали в українській школі. „Ваше навчання ще не закінчене, тому вчіться і чужого, але пам'ятайте про своє, — сказав він. — Пам'ятайте, що ви діти великого і славного народу, який тепер пробуджується і національно відроджується в боротьбі до остаточного завершення

своїх змагань за українську самостійну соборну державу. Продовжуйте ваше навчання, одержуйте такі знання і професії, в яких робіть особистих кар'єр ви могли б добре прислужитися своєму народові, з якого ви вийшли“. Закінчуючи своє слово прощання із градуантами, директор подякував учителям, батьківському комітету, організаціям УВФ і дирекції Українського Дому ім. Шевченка, в якому приміщувалася довгі роки школа.

Із словом привіту та признанням для школи, учителів і градуантів виступила голова Шкільної Ради КУК Люба Зараска. Голова Батьківського комітету Ярослава Балаюра щиро подякувала директору, учителям та членам Батьківського комітету за гарну співпрацю. Градуанти, мабуть, скривалися перед учителями, вже заздалегідь приготували прощальне слово, в якому в гумористичній формі „показали“ кожного учителя, а при тім найбільше попалося директору.

Градуанти, крім чудових букетів рожи, одержали привіт від УНС та 50-доларові чеки як признання за успішне закінчення курсів українознавства. Після цього градуанти в супроводі п'яністички-учительки М. Кравців-Барабаш відспівали градуаційний гімн „Гавдеамус Гітлур“.

З великим успіхом відбувся спільний градуаційний бенкет-бал українських шкіл 4-го травня.

Н. Н.

У Філадельфії вшанували пам'ять С. Петлюри

використати належно досвід, вивчити помилки минулого, щоб не повторювати їх в сучасній боротьбі за визволення України. На яскравих історичних прикладах революційного відродження української держави промовець виразно показав ту і другу сторони — славі сторінки і сумні хвили, які привели до поразки держави.

Петлюра — родоначальник славної Армії Української Народної Республіки, який відродив традицію визвольної боротьби в українському народі. Петлюра — надхненник і символ ідей УНР та українського народу. Петлюра — лідер не партії чи якоїсь класи, а всієї України, всього українського народу. Петлюра, за словами французького політика і журналіста Пе-

лів'є, був „Український провідник і визначний противник большевизму, передбачив і велика людина, популярність якого можна порівняти з успіхом Наполеона Бонапарта, або з популярністю Гарібальді“. Петлюра в опінії визначного галицького політика Михайла Шлемкевича був „найвірнішою еманациєю і первородним сином українства — найяскравішою і найтрагічнішою постаттю української революції. Петлюра і петлюрівщина — найхалливіша жертва московсько-большевизмського терору і найбільш небезпечна для окупанта визвольна духовна сила, що була і є сьогодні в Україні“.

Це ті провідні думки, які були виголошені у слові промовцем. Голова уряду УНР в екзилі звернув особ-

ливу увагу також і на історичне значення ДЦ УНРРеспубліки в екзилі як легальної вихідної бази боротьби українського народу за відновлення суверенної і незалежної української держави.

Поважна своїм складом аудиторія філадельфійської громади з виключною увагою вислухала промову голови уряду та нагородила його дружини і довгими оплесками. За оцінками багатьох учасників на залі, включно з провідом різних організацій, промова і вся мистецька програма Академії була виконана „на високому державному рівні“.

Закриваючи програму Академії, інж. Юрій Іхтаров висловив подяку Голові Уряду, всім учасникам мистецької програми Академії та всім присутнім громадянам. Академію закрили співом українського гімну „Ще не вмерла України...“

Вірний пісні до кінця

Св. п. Любомир (Любо) Мацюк

ри, з великою оркестрою, могутніми хорами. Визначивши як слід щодо своїх вокальних спроможностей, Любо Мацюк почав послідовно змагати до своєї мистецької цілі естрадного співака.

У цьому довготривалому й успішному зв'язі, що від здобуття першої нагороди у співочому конкурсі у Львові, досягав Мацюк вершин артистичного виконання в чисельних концертах для широкої публіки в своєму краю, а тоді й на різних територіях чужини. Проявивши себе солістом-співачком в Галичині й у Східній Україні, в Січеславі, Мацюк, разом зі своєю дружиною й партнеркою концертів, нашою відомою співачкою Ієсо, переїздить з кінцем війни до Німеччини й Австрії, де обоє продовжують студії співу в Берліні й Відні, займаючись водночас і концертною діяльністю. Зокрема помітний один „Весілля в Мельниках“ Мацюка зі Стефанією Крайло в великій концертній залі в Відні в 1944 р. До улюблених сольових пісень Мацюка належали „Весілля“ Матюка „Дударик“ Гнатишина й арії з „Любовного напоя“ й „Тоски“.

Співова пара мистців Любомира й Ії Мацюків емігрує в п'ятдесятих роках до Бразилії, де вони здобувають собі видатні успіхи в різних програмах театрів, радіо й телебачення. Крім цього, відомий із своєї майстерності у стилі італійського „бел канто“ Мацюк отримує становище вокального педагога у Бразилійській Академії мистецтв. На цьому почесному нашого співака не скінчилися. Цілом вчасно доручили йому виконання тенорової партії в новій бразилійській опері „Аніта-Гарібальді“, а згодом, після свого концертного турне в Німеччині, отримав він особливе відзначення в формі почесного титулу для професійних співаків в Німеччині, так званого „Каммерзєнгера“.

Подружжя Мацюків здобувало теж заслужені успіхи під час їхніх чисельних концертів в Канаді й ЗСА, куди вони наприкінці переселилися. На жаль, життєві шляхи обидвох мистців опісля розійшлися. А ще до того награні ними престижні платівки фірми „Супер“ (частково в супроводі оркестру), куди включено пісні й арії українських і міжнародних композиторів (сольові Лисенка, Січинського, Лопатинського, Гнатишина, дует з „Марусі Бо-

гуславки“ Старицького-Фоменка, арії з „Любовного напоя“ Доніцетті і „Тоски“ Пуччіні), вказують на їхні досягнення в мистецтві вокального виконання.

Рішення Любомира Мацюка виїхати на концертне турне до Польщі (частково з тамтешнім українським хором „Журавлі“) було великою несподіванкою для його приятелів. Адже й він співак не дуже сприяв такому трудному завданню. Коли його з цього приводу перепитували перед виїздом 1990 р., невтомний концертант Мацюк відповідав питомам собі бравурним способом: славний італійський співак Беняміно Джілі концертнував з успіхом аж до шістдесятих років життя, то чому б мені не спробувати побити його рекорд та й пуститись у подорожні концерти в моїх сімдесятих роках життя?

Про музичну долю Любо Мацюка в Польщі нам покищо невідомо, зате досягнула нас сумна звістка у „Свободі“, що ще 17-го лютого 1991 року, проживаючи на емієрті в Польщі, відійшов несподівано у вічність наш популярний мистецький співак, вірний своєму благородному покликанню до кінця. Вічна пам'ять новітньому мандрівному „міннезєнгерові“, одному з незабутних ліній Музи, Любомирові Мацюкові.

Роман Ку хар

У ПОНЕДІЛОК, 15-ГО ЛИПНЯ, два великі нйоркські банки проголосили з'єднання, одне з найбільших в історії американської банкової індустрії. Злиття банків Іємікал і Мануфактурерс Гановер створить тепер другу найбільшу банкову фірму в країні після Сітікорп. Обидва банки в останніх роках потерпіли великі втрати через погані позиції, Іємікал в ділянці нерухомостей, а Мануфактурерс Гановер економічно відсталим країнам. Іхнісподівання, що в майбутньому якраз завдяки цьому об'єднанню вони зможуть зменшити свої витрати та прискіпати своє оздоровлення. Все це коштує збільшення з праці 6,20 осіб, закриття в околицях Нью Йорку понад 70 банкових відділів і ліквідації головної квартири Іємікал банку на пресижівій П'ятій авеню в Нью Йорку.

У ТРИНАДЦЯТУ ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТІ НАШОГО ЛЮБОГО ОДИНОКОГО СИНА

бл. п.

МАРКА ЛЮБОМИРА ГЕВРИКА

в четвер, 19-го липня 1991 р., о год. 8-й рано в катедрі св. Володимира й Ольги у Вінніпегу буде відслужена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

Проститься Приятелів й Знайомих помолитися за Маркову душу.

ТАТО, МАМА

сестри —

МАРУСЯ з чоловіком ЛЕВКОМ

ЛІДІЯ з чоловіком МАТЕЄМ

і дочкою ВІКТОРІЄЮ

сестринки — МАРКО І ХРИСТИНА

ПОДЯКА

З волі Всевишнього на 86-му році трудовитового життя в дні 12-18 КВІТНЯ ч. р. відійшла до вічності наша найдорожча МАМА

бл. п.

МАРІЯ РИБЧУК

Цією дорогою складаємо щиро подяку о. Ізидорові Дзякилові, ЧСВВ, за відправлення Панахиди за покійну Марію в церкві св. Миколая у Вінніпегу, Канада в дні 18-го квітня ч. р. та за прощальні слова про покійну.

Складаємо щиро подяку о. проф. Корнелію Пасічківському, ЧСВВ, за відправлення Служби Божої в день похорону 19-го квітня ч. р. та за прощальне слово від парафії св. Миколая.

Дякуємо Славкові Рибчуків, колишньому радному міста Вінніпегу, та близькому родичеві покійної, який прощав бл. п. Марію від рідних, жителів міста Вінніпегу, як також і від церковного комітету парафії св. Миколая. Дякуємо щиро за численні писемні, телефонні і усні слова співчуття, які зложили: П. І. Х. Бойчук, І. Р. Гайди, С. І. Н. Гребельські, С. Гарас, В. Гордінський, Я. І. Клим, В. Козаченко, мгр Д. І. С. Косович, мгр М. І. Кіндрачук, Я. І. М. Лисогір, С. І. А. Лісевич, д-р М. І. Н. Марунчик, Ю. І. Навроцькі, Я. І. Н. Пастушенко, І. Я. Параконяк, О. Пришляк, д-р Т. І. Соболь, Р. І. К. Соболь, М. І. Н. Білоус, Mr. and Mrs. Sarli.

В пам'ять дорогої нашої мамі зложили пожертви на Фонд Церкви в Україні на руки митрополита Володимира Стернюка:

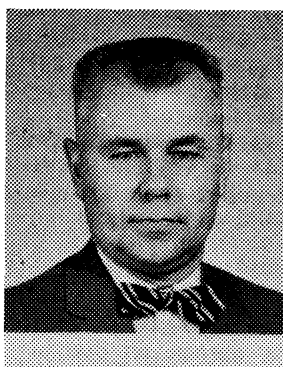
Зеновія І Василь Никифорок з ріднею\$1000.00
Ірена І Ярослав Куровицький 100.00
Надія І Степан Гребельський 50.00
Стефанія І Адам Лісевич на церкву в Городенці 50.00
Зеновія І Василь Никифорок, на церкву св. Миколая у Вінніпегу 100.00

На пресовий фонд журналу „Патріярхат“ зложили:

Зеновія І Іван Бундзак\$25.00
Інж. Микола І Зірка Галів 25.00
Володимир І Софія Костюк 25.00
Д-р Осип І Марія Мороз 25.00

Дякуємо всім за слова співчуття, за молитви і пожертви. Нехай Всевишній Господь винагородить всіх вам сторицею.

ЗЕНОВІЯ НИКИФОРУК — дочка з мужем ВАСИЛЕМ І ріднею

Ділимося сумною вісткою з ріднею, приятелями і українською громадою, що 27-го червня 1991 року на 79-му році життя відійшов від нас у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

СЕМЕН АНТОНЯК

Покійний народився 6-го травня 1912 р. в селі Пуків, повіт Рогатин.

Залишив у глибокому смутку:

дружині — КАТЕРИНІ

дочку — ІРЕНУ МАРІТЧАК з мужем

ОЛЕКСАНДРОМ

внуки — ХРИСТИНУ І ОЛЕКСАНДРА

ПАНАХИДИ були відправлені 29-го і 30-го червня в похоронному заведенні Обарзанек.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в понеділок 1-го липня 1991 р. в церкві св. Йосафата у Воррен, Миш. Тіло покійного похоронено на цвинтарі Воскресіння, Воррен, Миш.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

